

[Finansministeren.]

Herudover drejer det sig om bedømmelse af enkeltposter i regnskabet, der repræsenterer ydelser til og fra den dominerende part, herunder om rimeligheden af leje, licenser, provisioner, administrations- og andre vederlag, hvor sammenligningsgrundlag ligeledes kan være vanskeligt at finde.

For så vidt forespørgslen også omfatter det forhold, at ca. 40 pct. af aktieselskaber her i landet ikke betaler skat, henleder man opmærksomheden på følgende selskabskategorier:

1) Nystiftede selskaber, der ikke er blevet skattepligtige, fordi første regnskabsperiode ikke er udløbet.

2) Nyerø ejendomsselskaber får normalt ikke overskud i de første 3-4 år som følge af rentefradrag.

3) Selskaber, som på grund af underskud har måttet træde i likvidation.

4) Selskaber, hvis positive indkomst er så lav, at skatten som følge af beregningsreglerne bliver 0.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om film og biografier.

(Lovforslaget (nr. 119) findes i tillæg A. sp. 2481, fremsættelsen i tidenden sp. 2795).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg skal efter henstilling fastsætte en taletid på 15 minutter i første omgang.

Niels Matthiasen: Den første danske filmlov i kulturministeriets regie blev påvirket af de ideer, som den svenske filmand Harry Schein havde arbejdet med under tilrettelæggelsen af filmordningen i Sverige fra 1963. Når man betragter den danske filmverdens stormende, ofte personlige debat, hvor hårde kommercielle interesser står over for ekstremt kunstneriske, hvor ren spekulation bekæmper renlivet idealisme, mens mellemsynspunkterne synes at blive væk i debatten, så er det noget af en trøst at læse Harry Scheins nylig udkomne bog „I själva verket“, hvori han skildrer udviklingen af debatten inden for svensk film i de sidste 7

år, og i sammenligning med hvilken den danske diskussion næsten må siges at være lidenskabsløs og afbalanceret.

Den voldsomme filmdiskussion siger imidlertid noget om filmens placering i vore to landes kulturliv, i sig selv bemærkelsesværdigt i betragtning af, at vore to lande har en liden størrelse, mere bemærkelsesværdigt måske og paradoksalt nok, når man ser på billetindtægter, fordi stadig større kredse af mennesker har en forventning til filmen, en forventning om kvalitet og hensigt, om underholdning eller budskab, der enten gøres på en ny måde eller gøres bedre, end man har set det før. Det synes stadig væk efter den stående diskussion ikke at være nogen let sag, og undrer man sig en gang imellem over, at der fortsat er nogen, der gider beskæftige sig med film, så forstår man det måske bedre, når man erindrer sig, hvad filminstruktøren Henning Carlsen har sagt:

„Det at lave film er en kamp for at få lov, er en overvindelse af modstand fra først til sidst, er en kæde af beslutninger og af valg, er et ækvilibristisk balance-nummer mellem stenhårde, iskolde mure og dybe afgrunde, er et dagligt slagsmål (åndeligt som legemligt) med menneskelige problemer fra alkoholisme til mindre-værdskomplekser, er et kapløb med tid og økonomi, kreditorer, er 18 timers arbejdsdag, er hensynsfuld hånd i hånd med hensynsløshed, er tricks (psykologiske mere end tekniske), er løgn og sandhed, er fejltagelser og held og ændrede beslutninger og nye valg og nye beslutninger og overtalelser og forbud og terapi og svindel og sejr og nederlag og afmagt. Derfor!“

Så spændende og så vidt kan man definere film, og det, vi nu skal beskæftige os med, er at lave en lov, der både imødekommer en kunstnerisk fornyelse af dansk film og samtidig sikrer den bedst mulige formidling og distribution til det publikum, som de, der laver film, vil sige noget.

Opfylder det lovforslag, som kulturministeren har fremsat, denne hensigt? Ærlig talt nej. Og jeg må derfor minde kulturministeren om den første lovs behandling i 1963-64. Den daværende kulturminister, Julius Bømholt, fremsatte et forslag, der for så vidt så meget tilforladeligt ud: Under udvalgsbehandlingen viste det sig imidlertid,